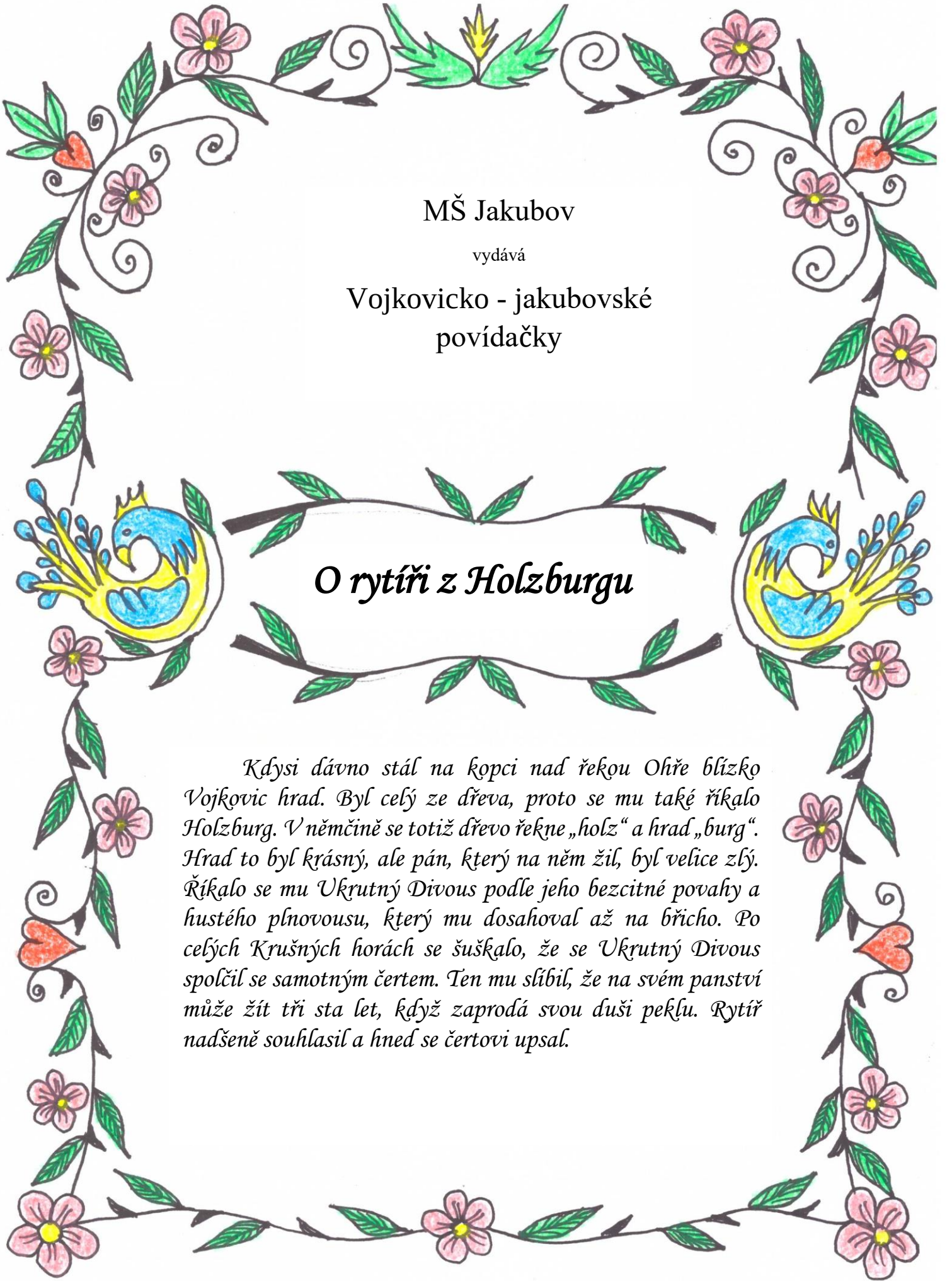

MŠ Jakubov

vydává

Vojkovicko - jakubovské
povídačky

O rytíři z Holzburgu

Kdysi dávno stál na kopci nad řekou Ohře blízko Vojkovic hrad. Byl celý ze dřeva, proto se mu také říkalo Holzburg. V němčině se totiž dřevo řekne „holz“ a hrad „burg“. Hrad to byl krásný, ale pán, který na něm žil, byl velice zlý. Říkalo se mu Ukřutný Divous podle jeho bezcitné povahy a hustého plnovousu, který mu dosahoval až na břicho. Po celých Krušných horách se šuškało, že se Ukřutný Divous spolčil se samotným čertem. Ten mu slíbil, že na svém panství může žít tři sta let, když zaprodá svou duši peklu. Rytíř nadšeně souhlasil a hned se čertovi upsal.

Ale nebyla by v tom čertovina, kdyby tu nebyl alespoň malý háček. Když rytíř vlastní krví podepsal lejstro, čerchmant dodal, že veškerá jeho síla a moc pochází z meče, který nosí stále u sebe. A jestli o meč přijde, propadne okamžitě peklu. Tomu se rytíř zasmál. Kdo by se tak odvážil vzít mu jeho meč! Ted', když je vlastně nesmrtelný a svou zbraň neodkládá, ani když jde spát. Čert se zasmál také, ale v očích se mu zablýskalo. A když se čerchmantovi zablýskne v očích jako při letní bouři, znamená to, že nic není tak jasné, jak se může někomu zdát.

Rytíř totiž nevěděl jednu důležitou věc, kterou vědělo skoro každé dítě v okolí. Na lukách kolem Vojkovic totiž roste mnoho rostlin, které jinde jen stěží najdete. Jsou tady květiny vzácné i léčivé a některé mají kouzelnou moc. Ale to rytíř při své hlouposti nemohl vědět.

Jednou se dvě děti ze vsi zatoulaly příliš blízko k Holzburgu, když sbíraly kozlík a třezalku na léčivé kapky pro kováře. Jmenovaly se Jakub a Vojtěška. Nějak se zapovídaly a najednou před nimi stál obr, pán z hradu. V tmavém brnění a rohatou přilbicí, zpod které mu na všechny strany trčely vousy jako trsy divoké trávy.

„Na moji louce neutrhne nikdo ani lísteček bez mého vědomí!“ Zaburácel Divous.

Děti se třásly strachem, div, že se nerozplakaly.

„A vy máte celou náruč kytek! Trest vás nemine.“

První se trochu vzpamatovala Vojtěška, když tichým hláskem řekla: „Ale pane rytíři, to jsou léčivé byliny. Ty vám můžou pomoci od nemoci.“

Rytíř se zasmál tak hlasitě, až se se uvolnilo několik kamenů z Vojkovické skály.

„Já jsem nesmrtelný! Se mnou žádná hloupá kytky nic neudělá“, popadal se Divous za břicho. „Dokud budu mít v ruce tenhle kouzelný meč, nic se mi nestane.“

Tak jim rytíř ve své ješitnosti a pýše prozradil své tajemství. Nevěděl totiž, že každá kouzelná věc ztratí svou moc, když ji třikrát švihnete stonkem divizny. Jakub a Vojtěška to samozřejmě věděli. Proto na sebe jen mrkli, když jim Divous nakázal, aby s ním šli na hrad, kde mu budou sloužit. Poslušně za ním spěchali a celou cestu se rozhlíželi, kdy uvidí vysoký stonek žlutě kvetoucí divizny. Musí se dostat až k rostlině, pak už si musí poradit lstí.

Konečně se u cesty objevila ta kouzelná rostlina.

„Pane rytíři,“ zavolał Jakub.

„Co je, skřčku!“ Zasyčel Divous.

„Mezi křukama ze vsi jsem nesilnější. Pustíte nás domů, když uzvednu váš meč?“

Divous se zarazil. Na chvíli si pomyslel, že by to mohla být léčka. Věděl, že nesmí dát kouzelný meč z ruky, ale když se podíval na Jakuba, jen si odfrknul a hodil meč na cestu.

„Tak se ukaž, siláku,“ zakřenil se posměšně Divous.

Mezitím ale Vojtěška nenápadně utrhla opodál kvetoucí diviznu a s rukou za zády se blížila k Jakubovi, který si mnul ruce, plival si do dlaní a všelijak se rozcvičoval. Rytíř z toho měl ukrutnou zábavu a zakuckával se smíchy. Ale Jakub i Vojtěška věděli, co dělají. Bylo jasné, že Jakub meč zvednout nemůže, ale hrál pro rytíře jen divadélko, a co nejdéle zdržoval, aby se Vojtěška dostala nenápadně co nejblíže k meči.

Pač už se událo všechno velmi rychle. Než se rytíř rozkoukal, Vojtěška třikrát švihla diviznou po rukojeti meče, který se v tu ránu rozpadl na prach. Rytíř vytřeštil oči a než bys řekl švec, zem se otevřela a Ukrutný Divous zmizel nadobro v pekle.

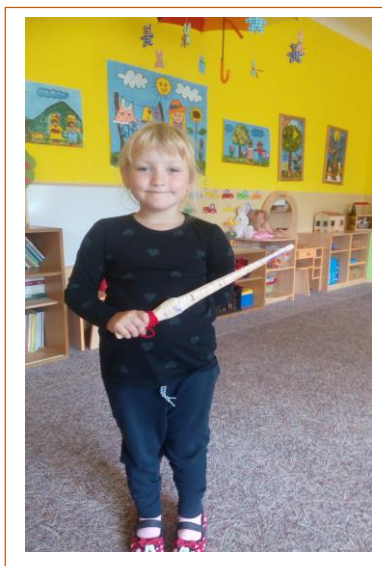

Výtvarné zpracování: Helena Novotná

Valerie, 9 let

Rytíři a rytířky

Stavba Holzburgu

